

‘ನಾವು ನಮ್ಮ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ದಾಸ್‌ಬಾಬು ಅವರಿಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಯಾಕೆ ಆಗಬಾರದು? ಪಾಪ...! ಅವರು ಟ್ಯೂಶನ್ ಕೂಡ ಮಾಡಿ ಮಗನನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೆಗೆ ತಲುಪುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಆತ ಹೆಂಡತಿಯ ಜೊತೆ ಪುಲ್ ಎಂದ ಹಾರಿಹೋದ...’

ಕೇದಾರ್‌ಬಾಬು ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಆರ್ಧಗೊಂಡಿತು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚೀಲ ತುಂಬ ನಿಂಬೆಹಣ್ಣನ್ನು ನೋಡಿ ಚಂದ್ರು ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದು ಕೇಳಿದ - ‘ಇಷ್ಟೊಂದು ಲಿಂಬೆ ಯಾಕೆ ತಂದಿದ್ದೀರಿ? ಯಾರಾದ್ರೂ ಕೊಟ್ಟರೇನು?’

‘ನನ್ನ ಕೇದಾರ್‌ಬಾಬು ಬಂದಿದ್ದಲ್ಲ. ಆಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲು, ಲಿಂಬೆ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಾ? ಅದಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಆಗಾಗ ಅಂಗಳಿಗೆ ಹೋಗೋದಕ್ಕೆ ಸಮಯ ಸಿಗೋದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿ ತಂದು ಫ್ರಿಜ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿ ಆಗುತ್ತೆ ಅಂತ ತಂದುಬಿಟ್ಟೆ...’ ರಾಮಕಿಂಕರಬಾಬು ಏರುದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು.

‘ಹಾಲನ್ನು ನಾನೇ ತಂದಿಟ್ಟಿದ್ದೆ...’ ಚಂದ್ರು

ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದ.

‘ಒಡೆದು ಹೋಯ್ತು...!’ ಅವರು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ಚುಚ್ಚಿದರು. ‘ಆದ್ರೆ ಲಿಂಬೆ ಒಡೆದು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ...’

ಚಂದ್ರು ಶೀಲಾಳನ್ನು ಗದರಿದ. ‘ನೀನು ಚಿನ್ನನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಹಾಲು ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಅಲ್ಲಾ...! ಅಪ್ಪನಿಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿದೆ. ವೃದ್ಧರಿಗೆ ಬೇಗ ಬೇಸರ ಆಗುತ್ತೆ. ಅವರು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಇಮೋಷನ್‌ಲ್ ಆಗಿಯೇ ಇರ್ತಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೋ...’

ಶೀಲಾಳ ಮುಖ ಸಪ್ಪಗಾಯಿತು.

ರಾಮಕಿಂಕರಬಾಬು ದ್ವಂದ್ವದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ್ದರು. ಅವರು ರಾತ್ರಿ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಕೇಳಿದರು, ‘ಎಲ್ಲರೂ ದಾಸ್‌ಬಾಬುರನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದಾರೆ. ನಾನು ಹೋಗ್ಬೇನು...’

‘ಆಯ್ತು ಹೋಗಿ...’

‘ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಗಿಫ್ಟ್ ತಗೊಂಡು ಹೋದ್ರೆ ಹೇಗೆ ಅಂತಾ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆ...’

‘ಸರಿ...’

‘ಇದು ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚದ ಸಮಸ್ಯೆ. ಈಗಿನ ಫೀಳಿಗೆ ಇಂತಹ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊರಲು ಸಮಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆಧುನಿಕತೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ

ಭಾರತೀಯತೆಯೂ ಕ್ಷಯಿಸುತ್ತಿದೆ’. ಅವರು ಮುಂದುವರೆದು ಹೇಳಿದರು - ‘ಅಲ್ಲಾ... ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಬೇಸರ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಹ ಸ್ವಾರ್ಥವಾದ್ರೂ ಏಕೆ?’ ಬಾಬೂಜಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಚಂದ್ರುಗೆ ಅನಿಸಿತು. ಆತ ಸುಮ್ಮನಾದ.

ದಾಸ್‌ಬಾಬು ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಖುಷಿಯಿಂದ ಇದ್ದರೂ ಅಥವಾ ಬೇಸರಗೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು.

ಅವರು ಹೇಳಿದರು, ‘ಈಗ ನಮ್ಮ ಪ್ರಪಂಚ ಇಷ್ಟೇ ಎಂದು ನನಗೆ ನಾನೇ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಈಗ ಯಾವ ಚಿಂತೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ... ಏನೂ ಇಲ್ಲ...’

‘ಒಂದು ವೇಳೆ ಮಕ್ಕಳು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದರೆ...?’ ರಾಮಕಿಂಕರಬಾಬು ಕೇಳಿದರು.

‘ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತೆ...’

ಹೋಗುವಿರೇನು?’

ರಾಮಕಿಂಕರಬಾಬು ಕೇಳಿದರು.

‘ಇಲ್ಲ...’

‘ಏಕೆ...?’

ಅವರು ಮೌನವಾದರು. ಎಲ್ಲಾ ವೃಥೆಯನ್ನು

ನವಿಲುಗಳಾದ ನವಿಲುಗರಿ

■ ಸ. ರಘುನಾಥ

ಕಲೆ: ಈಶ್ವರ ಬಡಿಗೇರ

ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವಾಗ ಕೋಣೆಯ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ನೋಡಿದ್ದ ನವಿಲುಗರಿ, ರಾತ್ರಿಗಳಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾಣೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದು ನಿನ್ನ ಸಂಜೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಮರಿ ಹಾಕಿಸಲು ಅದನ್ನು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದು, ಹೇಗೋ ಜಾರಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಯಾರದೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟುಬರುವ ಇರಾದೆ ನನ್ನದಾಗಿತ್ತು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನೂ ಕೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರಾರೂ ಅಂತಹುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಕೇಳಿದ್ದಾದರೆ ‘ನಮಗೆ ಮಾಡಲು ಬೇರೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲವೆ’ ಎಂಬ ಮಾತು ಕೇಳುವುದು ಖಚಿತ. ಉಳಿದಂತೆ ಅನುಮಾನಿಸಲು ಇದ್ದುದು ಬೆಕ್ಕು ಮತ್ತು ಇಲಿಗಳು. ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ಇಲಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ನವಿಲುಗರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಸಕ್ತಿ, ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇರದು. ಸಿಕ್ಕಿದ್ದನ್ನು ಕಡಿಯುವ ಬುದ್ಧಿಯಿರುವುದು ಇಲಿಗಳಿಗೇ. ಅವು ಓಡಾಡುವ ಜಾಡನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೋಡಿದೆ. ಕಡಿದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪುರಾವೆಯೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಶಂಕೆಯ ಹೊಗೆ ಗಾಳಿಯತ್ತ ಹೊರಟಿತು. ರಾತ್ರಿ ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ತೆರೆದಿರಲಿಲ್ಲ.

ದೇವರ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಣಪ ಮತ್ತುವನ ತಮ್ಮ ಸುಬ್ಬಣ್ಣನ ಫೋಟೋಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಇಲಿ-ನವಿಲಿನ ನೆನಪಾಯಿತು. ಸದಾ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತ ಕಾಲು ಜೋಮು ಹಿಡಿದು, ಹಲ್ಲುಗಳಿಗೆ ಕೆರೆತ ಹುಟ್ಟಿ, ಗಣಪನು ತೂಕಡಿಸಿದಾಗ ಇಲಿ ಹೊರಬಂದು ಹೊತ್ತೊಯ್ದು ಕಡಿದು ಹಾಕಿರಬಹುದೆ? ತನ್ನದೊಂದು ಗರಿ ಎಂದೋ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಉದುರಿದ್ದೀತು. ಈಗ ಬಂದು ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದೆ ಎಂಬ ಅನುಮಾನದಲ್ಲಿ ನವಿಲು ಅದನ್ನು ಉಳಿದ ಗರಿಗಳ ನಡುವೆ ಮುಡಿದಿದ್ದೀತೆ? ಇಲಿಗಿಂತ ನವಿಲ ಮೇಲೆಯೇ ಗುಮಾನಿ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅಸಾಧ್ಯವಿಂದು ಅನ್ನಿಸುವಾಗಲೇ ಶನಿಮಹಾತ್ಮನ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹಂಸದ ಪ್ರಸಂಗ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು.

